

flagey piano days

streaming

edition

david kadouch

denis kozhukhin

alexandre kantorow

anthony romaniuk

eve beuvs

zaterdag
27.02.21 - 19:00

Welkom

Voor het eerst vinden de **Flagey Piano Days** plaats in de vorm van een streaming editie. Vijf unieke pianisten worden in de kijker gezet: de jonge virtuozen **David Kadouch**, **Alexandre Kantorow** en artiest in residentie **Denis Kozhukhin**, samen met de eclecticus **Anthony Romaniuk** en jazzpianiste **Eve Beuvens**.

Geïnspireerd door de 200ste verjaardag van Gustave Flaubert, schrijver van de iconische roman *Madame Bovary*, staan de Flagey Piano Days dit jaar in het teken van 'de droom'. Door hun muziekkeuze, eigen werken en improvisaties doen de artiesten elk op hun eigen manier ons even de bijzondere situatie vergeten waarin we ons op dit moment bevinden en ons mijmeren over de betere tijden die eraan komen.

Uw avond

U hebt toegang tot het online platform van het festival via de toegangslink in de e-mail met uw ticket. De concerten kan u live streamen of opnieuw bekijken tot maandag 1 maart (middernacht).

Hebt u tijdens het bekijken van de concerten op 27 februari problemen of vragen over de live streaming? Neem dan contact met ons op via stream@flagey.be.

Hebt u vragen over uw ticket(s)? Contacteer ons dan via ticket@flagey.be.

Naast de vijf concerten in hoge video- en audiokwaliteit vindt u op het online platform ook:

Live chat: een discussieforum voor alle toeschouwers

Meet the artist: interviews met de artiesten door Katelijne Boon & Cécile Poss

Inside the piano: video over de mechaniek en het onderhoud van een piano door de pianostemmer van Piano's Maene

Inhoud

Klik onderstaand op de gewenste programma's, toelichtingen of biografieën om snel te springen tussen de verschillende pianisten van de Flagey Piano Days:

19:00 – Studio 4

David Kadouch piano

[Programma](#) – [Toelichting](#) – [Biografie](#)

19:55 – Studio 4

Alexandre Kantorow piano

[Programma](#) – [Toelichting](#) – [Biografie](#)

20:50 – Studio 4

Denis Kozhukhin piano ARTIST IN RESIDENCE

[Programma](#) – [Toelichting](#) – [Biografie](#)

21:45 – Studio 1

Anthony Romaniuk piano, klavecimbel, Fender Rhodes

[Programma](#) – [Toelichting](#) – [Biografie](#)

22:40 – Studio 1

Eve Beuvs piano BEST OF BELGIAN JAZZ

[Biografie](#)

In samenwerking met

Geluidsopnames in Studio 1 door

Geluidsopnames in Studio 4 door

Programma

Fanny Mendelssohn (1805-1847)

uit *Das Jahr. 12 Charakterstücke : Mai, H.385*

Frédéric Chopin (1810-1849)

Trois Nocturnes, op. 9

I. Nocturne in bes

II. Nocturne in Es

III. Nocturne in B

Fanny Mendelssohn (1805-1847)

uit *Das Jahr. 12 Charakterstücke : September, H.385*

Clara Schumann (1819-1896)

Variationen über ein Thema Robert Schumanns, op. 20

Fanny Mendelssohn (1805-1847)

uit *Das Jahr. 12 Charakterstücke : Juni, H.385*

Franz Liszt (1811-1886)

Réminiscences de Lucia di Lammermoor, S. 397

Fanny Mendelssohn (1805-1847)

uit *Das Jahr. 12 Charakterstücke : März, H.385*

Notturmo, op. 337

Toelichting

De 19de eeuw kende tal van getalenteerde vrouwelijke componisten en pianisten die omwille van de tijdsgeest in de vergetelheid verdwenen. Een vrouw uit een rijke, deftige familie kon enkel maar dromen over een leven als zelfstandig kunstenaar. Het zijn enkele van deze briljante vrouwen die pianist David Kadouch in de schijnwerpers zet tijdens zijn recital. Hij verklankt hun verlangens en dromen op muzikale wijze aan de hand van het tragische verhaal van het hoofdpersonage Emma uit de beroemde roman *Madame Bovary* van Gustave Flaubert uit 1856. Kadouch stelt zich daarbij de vraag: “Misschien zou de uitkomst van de roman anders zijn geweest als deze heldinnen, deze componistes, minder genegeerd waren geweest?”

Madame Bovary gaat over de ongelukkige vrouw van een dokter, Emma Bovary, die haar verlangen naar een leven vol geluk, vurige liefde en avontuur, in rook ziet opgaan. Om aan de banaliteit en de eenzaamheid te ontsnappen pleegt ze overspel en leeft ze boven haar stand. Door haar weigering om zich te schikken naar de eisen en tradities die de samenleving haar oplegt, wordt Emma echter nog ongelukkiger. Wanneer ze door haar financiële uitspattingen ook nog eens diep in de schulden raakt ziet ze geen uitweg meer: ze neemt arsenicum in en sterft. Flaubert schrok er niet voor terug om gevoelige onderwerpen aan te raken die de 19de-eeuwse maatschappij op de korrel nemen. De roman veroorzaakte een schokgolf doorheen Frankrijk waarbij Flaubert zelfs voor het gerecht gedaagd werd vanwege de zedeloosheid van zijn boek.

Ook Fanny Mendelssohn en Clara Schumann werden tijdens hun leven geconfronteerd met de dilemma's en vooroordelen waarmee Emma worstelde. Fanny Mendelssohn kreeg in haar jonge jaren les van dezelfde leraars als haar beroemde broer en was “Felix' even begaafde zuster”. Maar vanaf haar vijftiende verplichtte haar vader haar om te kiezen voor een leven als echtgenote en huisvrouw. Hoewel ze zich schikte in haar lot, blijkt uit Fanny's correspondentie dat ze veel moeite had met het feit dat ze haar dromen moest opgeven. Ze bleef componeren en piano spelen, en een belangrijk moment in haar leven was een reis naar Italië in 1839. De reis inspireerde haar tot het schrijven van *Das Jahr*, een cyclus waarin elk deel een maand van het jaar verklankt aan de hand van impressies van Fanny tijdens haar reis.

De delen die David Kadouch uit *Das Jahr* vertolkt doorheen zijn recital associeert hij met momenten uit het leven van Emma Bovary. Het recital opent met het opgewekte deel *Mei* dat het huwelijk van Emma verklankt met de arts Charles Bovary. De daaropvolgende *Nocturnes, op. 9* van Frédéric Chopin zetten weliswaar de romantiek van de trouw in de verf, maar verraden ook door de nostalgische ondertoon dat de verlangens van Emma niet worden ingelost. Kadouch eert met deze nocturnes ook Marie Pleyel, de echtgenote van Camille Pleyel. Het is aan deze virtuoze, maar onbekende pianiste dat Chopin zijn *Opus 9* opdraagt.

De maand *September* vertegenwoordigt het bal waarop Emma wordt uitgenodigd. Het bal wakkert haar dromen over een leven vol luxe en spanning terug aan. De virtuoze muziek van Fanny Mendelssohn doet denken aan de muziek van Franz Liszt en wordt gevolgd door de *Variaties op een thema van Robert Schumann, op. 20* van Clara Schumann, een van de weinige vrouwen die er in de 19de eeuw wel in slaagt om carrière te maken als concertpianiste. Haar zeven variaties dateren van 1853 en zijn gebaseerd op het thema van de vierde deel van de pianobundel *Bunte Blätter, op. 99* van haar man Robert Schumann. Johannes Brahms is zo onder de indruk van haar variaties dat hij kort daarna een eigen variatiereeks componeert op hetzelfde thema. De muziek reflecteert niet enkel Clara's talent als pianiste, maar ook als componiste aan de hand van contrapuntische technieken en gedurfde en subtiele harmonieën.

Juni staat symbool voor het bijwonen van Emma van Donizetti's opera *Lucia di Lammermoor* in Rouen. Bij het beluisteren van de opera vereenzelvt Emma zich al snel met Lucia die net als zij schippert tussen een verstandshuwelijk en de hartstochtelijke gevoelens voor een minnaar. De innerlijke tweestrijd verklankt Kadouch met Franz Liszts virtuoze operaparafrase *Réminiscences de Lucia di Lammermoor* waarin de componist enkele van de beroemde melodieën uit de opera verwerkt. Symbolisch is de dodenmars naar aanleiding van de dood van Lucia in de opera, een verwijzing naar de zelfmoord van Emma in de roman. Deze wanhoopsdaad drukt Kadouch uit met de maand *Maart* uit *Das Jahr*, waarna het recital afsluit met de dromerige en aangrijpende *Notturmo* dat Fanny Mendelssohn componeert in 1838.

WALDO GEUNS

Biografie

David Kadouch werd geboren in 1985 en studeerde bij Odile Poisson aan de CNR van Nice, bij Jacques Rouvier aan de CNSM van Parijs en bij Dmitri Bashkirov aan de Reina Sofia School van Madrid. Hij specialiseerde zich verder bij Murray Perahia, Maurizio Pollini, Maria-João Pires, Daniel Barenboim, Vitaly Margulis, Itzhak Perlman, Elisso Virsaladze en Emanuel Krasovsly. Op 13-jarige leeftijd trad hij op in de Metropolitan Hall in New York, en op 14-jarige leeftijd in het Tsjaikovski Conservatorium in Moskou. In 2005 was hij te gast bij de Academies van Salzburg en Verbier (Ereprijs in 2009) en in 2009 finalist van de "Leeds International Piano Competition". Sinds 2007 is hij laureaat van de ADAMI, de Stichting Natexis Banques Populaires, en werd hij gelauwerd als "Revelation Jeune Talent" bij de "Victoires de la Musique 2010" en "Young Artist of the Year" bij de Classical Music Awards 2011.

David Kadouch is regelmatig te gast op festivals zoals het Lucerne Festival voor Hedendaagse Muziek (waar hij samenwerkte met Pierre Boulez), het Klavier-Festival Ruhr, alsook de festivals van Gstaad, Montreux, Verbier, Jeruzalem, Aix-en-Provence, Colmar, Deauville, la Roche d'Anthéron, Montpellier, Saint-Denis, Piano aux Jacobins in Toulouse, Folle Journée de Nantes, en in China. Hij treedt regelmatig op in kamermuziekverband met muzikanten zoals Renaud en Gautier Capuçon, Edgar Moreau, Nikolaj Znaider, Antoine Tamestit, Frans Helmerson, Victor Julien-Laferrière, Yuri Revich, Sol Gabetta, Patricia Kopatchinskaja, Michel Dalberto, alsook met het Ebène, Modigliani, Quiroga en Ardeo Quartet.

Zijn discografie omvat het *5de Pianoconcert* van Beethoven (Naxos), de complete *Preludes* van Sjostakovitsj (TransartLive), muziek van Schumann samen met het Ardeo Quartet (Decca/Universal), Russische muziek en een recital gewijd aan Bach, Janáček, Schumann en Bartók (Mirare), een duo-recital met Edgar Moreau met de muziek van Franck, Strohl, Poulenc, de la Tombelle (Warner - Erato). Zijn laatste album, *Revolution*, met muziek van Beethoven, Chopin, Liszt, Debussy, Janáček, Dussek en Rzewski werd bekroond met de Choc Classica van het jaar 2019.

Programma

Johannes Brahms (1833-1897)

uit 4 *Ballades, op. 10* :

- I. Ballade in d: Andante
- II. Ballade in D: Andante

Pianosonate nr. 3 in f, op. 5

- I. Allegro maestoso
- II. Andante espressivo
- III. Scherzo. Allegro energico
- IV. Intermezzo : Andante molto
- V. Finale: Allegro moderato ma rubato

Toelichting

De muziek van Johannes Brahms is een van de grote passies van de Franse pianist Alexandre Kantorow. Voor de gelegenheid kiest hij voor pianowerken die door hun achterliggende literaire inspiratiebronnen een bijzondere kijk geven op het innerlijke leven van de componist. Zo opent Kantorow zijn recital met de eerste twee *Ballades* uit het *Opus 10* van Brahms. Brahms schrijft zijn bundel van vier ballades in 1854. Hij is op dat moment 21 jaar. In september 1853 leert hij Robert en Clara Schumann kennen tijdens een tournée waaruit al snel een hechte vriendschap ontstaat. Deze gelukkige periode is echter van korte duur. In februari 1854 onderneemt Robert een zelfmoordpoging waardoor al hun dromen en plannen worden stukgeslagen. Het is opmerkelijk hoe Brahms zich vanaf deze periode ontfermt over Clara en hun kinderen terwijl Robert opgenomen is in een instelling.

De gebeurtenissen van de familie Schumann zijn dan ook nauw verweven met het ontstaan van deze ballades, die als een eerbetoon aan Robert opgevat kunnen worden. De keuze voor de oud-Schotse ballade *Edward* – Brahms leert het gedicht kennen in de Duitse vertaling van de dichter Johann Gottfried Herder – als inspiratiebron voor de *Eerste Ballade* refereert naar de onuitgegeven koraalballade *Vom Pagen und der Königstochter* van Robert uit de lente van 1854. In deze ballade van Schumann confronteert de koning zijn knecht die een relatie heeft met zijn dochter waarna de koning hem doodt. Hetzelfde vraag- en antwoordspel staat centraal in *Edward*: in dit verhaal over vadermoord confronteert een moeder haar zoon Edward die aarzelend de moord op zijn vader toegeeft. De ballade eindigt met de schokkende mededeling dat zijn moeder zelf het hem had opgedragen: “The curse of hell frae me sall ye bear... Sic counsels ye gave to me, O!” Naar het voorbeeld van Schumanns vierdelige ballade maakt Brahms er een geheel van vier ballades van, waarbij hij zich voor de derde en vierde ballade ook nog eens laat inspireren door de komische roman *Leven en opvattingen van Kater Murr* van E.T.A. Hoffmann over een opscheppende kater en een romantische componist. We lezen in de brieven van Brahms dat hij het boek aanraadt aan Clara Schumann om haar op te beuren in deze moeilijke periode. Het is de reden waarom Julius Otto Grimm, aan wie Brahms de ballades opdraagt, voor de zekerheid informeert: “Je zou eens moeten weten hoe blij ik ben en hoezeer ik je ervoor dankbaar ben. Maar heeft Mevrouw Schumann dit goedgekeurd? Want eigenlijk behoren de Ballades haar toe – gezien hun eigenlijke oorsprong”. Het werpt een bijzonder licht op het diepgravende en ernstige karakter van het ballades, waarin lyrische passages afwisselen met uiterst donkere en intense passages of net uitmonden in meedogenloze “noodlottige” motieven opgebouwd uit triolen.

Ook de *Derde Pianosonate* dateert van 1854, hoewel Brahms het werk grotendeels voltooit in het najaar van 1853. In september 1853 speelt hij de muziek voor het eerst voor aan Robert en Clara

samen met delen uit zijn eerste twee pianosonates. Van de *Derde Pianosonate* is op dat moment al het tweede deel *Andante* en het vierde deel *Intermezzo* gereed. Schumann is razend enthousiast en publiceert kort daarna een artikel in het door hem opgerichte *Neue Zeitschrift für Musik* waarin hij Brahms typeert als een volmaakt genie, namelijk als “een volledig bewapende Minerva, geboren uit het hoofd van Jupiter” en omschrijft hoe Brahms met zijn sonates “de piano verandert in een orkest van weeklagende en luid jubelende stemmen. Het zijn dan wel sonates, maar tegelijkertijd ook versluiserde symfonieën...”. Deze beschrijving past bijzonder goed bij de *Derde Pianosonate*. Met niet minder dan vijf delen is het Brahms' grootste en meest magistrale werk voor piano solo. Net als de *Ballades, op. 10* is deze sonate een eerbetoon. In de muziek huldigt hij zijn grote voorbeelden, want de muziek is een verklanking van zijn dromen over een carrière als muzikant. Zo verwerkt hij in het contrastrijke openingsdeel een motief met het ritme kort-kort-kort-lang dat verwijst naar het “noodlotsmotief” uit de *Vijfde Symfonie, op. 67* van zijn idool Ludwig van Beethoven. Het motief duikt opnieuw op in het derde deel (*Scherzo*) en het vierde deel (*Intermezzo*). Het tweede deel (*Andante espressivo*) inspireert Brahms op een vers uit het gedicht *Junge Liebe* van de Duitse dichter C. O. Sternau:

*Der Abend dämmt, das Mondlicht scheint
Da sind zwei Herzen in Liebe vereint
Und halten sich selig umfangen*

De dromerige muziek verklankt de tekst aan de hand van de intieme melodie en de daaropvolgende atmosferische ‘ben cantando’-passage. Toch kent dit serene deel ook haar hartstochtelijke en intense momenten. Deze passages worden al eens geassocieerd met de tweede en derde strofes van Sternau’s gedicht over “momenten met duizend kussen” en over “verrukte gelukzaligheid die tot de dageraad duurt”. Het muzikale middelpunt van de sonate is het onstuimige en virtuoze scherzo dat opent met een muzikale referentie naar Felix Mendelssohns *Tweede Pianotrio, op. 66*. Het scherzo wordt even onderbroken door een meer lyrisch trio waarin de baslijn opnieuw verwijst naar Beethovens “Noodlotsmotief”. In het vierde deel, “Rückblick” genoemd, keren motieven uit het tweede deel terug samen met het op Beethoven gebaseerde motief. Het deel is een moment van rust voordat het virtuoze en triomfantelijk slotdeel zich inzet. In dit rondo eert Brahms zijn goede vriend en violist Joseph Joachim, een van de grote muzikanten van zijn tijd. In de contrasterende passage na het hoofdthema introduceert hij het motief fa, la en mi, waarbij de notennamen F-A-E staan voor de uitdrukking “Frei Aber Einsam”, het persoonlijke muzikale motto van de violist. Zoals het een slotdeel betaamd haalt Brahms alles uit de kast: het vrolijk hoofdthema wisselt af met opzwepende lyrische melodieën, statige marsen, en momenten van pianistiek bravoure.

Biografie

Op 22-jarige leeftijd is Alexandre Kantorow de eerste Franse pianist die de gouden medaille wint op het prestigieuze Tsjaikovski-concours en de Grand Prix. Of het nu gaat om een concert of een opname, de critici geven Alexandre Kantorow lovende kritieken. Gegroet door de pers als de "jonge tsaar" van de Franse piano, begon hij al heel vroeg op te treden. Op 16-jarige leeftijd werd hij uitgenodigd om te spelen tijdens "La Folle Journée" in Nantes en Warschau met Sinfonia Varsovia en sindsdien heeft hij met vele orkesten gespeeld. Hij treedt regelmatig op met Valery Gergiev en het Mariinsky Orchestra.

Alexandre speelde in grote concertzalen zoals het Koninklijk Concertgebouw van Amsterdam, het Konzerthaus Berlijn, de Philharmonie de Paris, Bozar in Brussel en op prestigieuze festivals zoals la Roque d'Anthéron, Piano aux Jacobins, Heidelberg,...

Zijn BIS-opname *À la russe* (BIS-2150) heeft vele prijzen en onderscheidingen gewonnen, waaronder Choc de l'Année (Classica), Diapason découverte (Diapason), Supersonic (Pizzicato) en "CD des Doppelmonats" (PianoNews). Voor BIS heeft hij ook pianoconcerten opgenomen van Liszt (BIS-2100) en Saint-Saëns (BIS-2300), en een recital met onder meer rapsodieën van Brahms, Bartók en Liszt. Zijn laatste opname van Saint-Saëns heeft Diapason d'Or & Choc Classica van het jaar ontvangen.

In 2019 wint hij de Prix de la Critique "Révélation Musicale de l'année" en in 2020 werden zijn opnames bekroond met twee "Victoires de la Musique Classique": "Opname van het jaar" (Saint-Saëns Pianoconcerten nr. 3, 4 & 5) en "Instrumentalist van het jaar".

Alexandre heeft gestudeerd bij Pierre-Alain Volondat, Igor Lazko, Franck Braley en Rena Shereshevskaya. Hij is laureaat van de Safran-stichting en Banque Populaire.

Programma

Alexey Shor (°1970)

Childhood Memories

- I. Chasing fireflies
- II. Blooming May
- III. First Dance
- IV. Sandbox
- V. Marionette's Waltz
- VI. Last Days of Summer
- VII. Hidden message
- VIII. Hourglass
- IX. Air
- X. Raindrops on the roof
- XI. Naiveté
- XII. Coming of Age
- XIII. Melancholy
- XIV. First Love

Robert Schumann (1810-1856)

Kinderszenen, op. 15

- I. Von fremden Ländern und Menschen
- II. Kuriose Geschichte
- III. Hasche-Mann
- IV. Bittendes Kind
- V. Glückes genug
- VI. Wichtige Begebenheit
- VII. Träumerei
- VIII. Am Kamin
- IX. Ritter vom Steckenpferd
- X. Fast zu ernst
- XI. Fürchtenmachen
- XII. Kind im Einschlummern
- XIII. Der Dichter spricht

Maurice Ravel (1875-1937)

Sonatine, M. 40

- I. Modéré
- II. Mouvement de menuet
- III. Animé

Toelichting

Hoe levendig herinneren we ons vaak nog bepaalde momenten en gebeurtenissen uit onze kindertijd. Het doet ons nostalgisch dromen over de tijd waarin we op speelse wijze en met veel verwondering nieuwe dingen ontdekten. Het is het gevoel dat centraal staat in *Childhood Memories* uit 2015, de suite van veertien korte werken voor piano van Alexey Shor (°1970). Deze Maltees-Amerikaanse componist is in de eerste plaats mathematicus en legt zich pas sinds kort volledig toe op het componeren. Wanneer je Shor vraagt wat voor hem de momenten zijn van opperst geluk, dan is het de tijd die hij doorbrengt met zijn kinderen. Dit geluk straalt af op deze suite die een kind volgt tijdens het opgroeien. De openingsdelen blikken terug naar de momenten dat we joegen op vuurvliegjes en speelden in de zandbak, terwijl aan het einde van de suite het kind achttien jaar wordt en voor het eerst verliefd wordt. De suite klinkt heel divers en ontspannend maar, zoals pianist Sergei Edelmann (laureaat Koningin Elisabethwedstrijd 1983 en docent Conservatorium Antwerpen) het verwoordt, “men ontkomt niet aan het gevoel van een veel diepere filosofische betekenis achter het werk”. Het is opvallend hoe weinig instructies voor de uitvoerder Shor noteert in de partituur. Het is aan de pianist om zijn of haar fantasie zoveel mogelijk aan te spreken en diep te graven in de herinneringen aan de kindertijd om de muziek op een zo persoonlijk mogelijke manier te brengen.

Met zijn *Childhood Memories* eert Shor ook de beroemde pianocyclus *Kinderszenen* van Robert Schumann uit 1838. Schumann schrijft de muziek op zijn 28ste als een muzikaal geschenk aan zijn verloofde Clara Wieck: “Het komt misschien omdat je ooit tegen me zei dat ik net als een kind ben. Hoe dan ook, het inspireerde me tot het schrijven van dertig korte en grappige werkjes, waaruit ik er twaalf heb gekozen die ik *Kinderszenen* heb genoemd. Je zal ze graag spelen, hoewel ze niet zo virtuoos zijn...”. Uiteindelijk kiest hij dertien van de delen voor *Kinderszenen*, op. 15. De resterende ongebruikte werkjes publiceert hij later als de *Bunte Blätter*, op. 99 en *Albumblätter*, op. 124. Ondanks de suggestieve titel is de bundel *Kinderszenen* niet bedoeld voor kinderen. Eerder is het een dromerige terugblik op de kindertijd door “een groot kind”, zoals Schumann het omschrijft. Elk van de delen is ingenieus in zijn eenvoud en poëtisch, terwijl de karakters van de delen uiterst divers zijn: van uiterst uitbundig (*Ritter vom Steckenpferd*) of blijmoedig (*Hasche-Mann*), tot ontroerend (*Bittendes Kind*) of berustend (*Kind im Einschlummern*). Het centrale deel *Träumerei* is het meest bekende werkje uit de bundel en verklankt perfect het verlangen van Schumann om “een aandenken voor mensen die volwassen zijn geworden” te schrijven.

Even speels, maar des te virtuozer, is de *Sonatine* van Maurice Ravel, het slotwerk van het recital van Denis Kozhukhin. De 28-jarige Ravel begint in 1903 verwoed te schrijven aan het eerste deel *Modéré* naar aanleiding van een compositiewedstijd van het Frans-Engelse tijdschrift *Weekly Critical Review*. Het opzet van het tijdschrift is uiterst nobel. De sonate is sinds het einde van de 19de eeuw op een dood spoor terechtgekomen, en met deze wedstrijd – de opdracht is om een eendelig werk te schrijven in de sonatevorm – wilt de *Weekly Critical Review* het genre nieuw leven inblazen. Financiële problemen fnuiken echter de plannen van het tijdschrift. Ravel laat zich niet ontmoedigen en voltooit in 1905 ook het tweede deel *Menuet* en het energieke toccata slotdeel *Animé* dat hij inspireert op de muziek van zijn barokke voorgangers François Couperin (1668-1733) en Jean-Philippe Rameau (1683-1764). Hij kleurt zijn uiterst vloeiende en melodieuze pianowerk door de prominente aanwezigheid van kwarten en kwinten die muzikaal het kind in Ravel naar boven halen: de dalende kwart in de melodie waarmee de *Sonatine* opent is in Ravels muziek steeds een knipoog naar zijn Baskische moeder Marie Delouart (1840-1917). Het meest beroemde voorbeeld is de manier waarop hij het interval in zijn opera *L'enfant et les sortilèges* (1925) associeert met het personage en het woord “Maman”. Een gepast einde aan dit recital van Kozhukhin dat het kind in ons viert.

WALDO GEUNS

Biografie

Denis Kozhukhin's internationale carrière startte op 23-jarige leeftijd toen hij de Eerste Prijs van de Koningin Elisabethwedstrijd 2010 in Brussel won. Sindsdien bewijst hij zich als een van de grootste pianisten van zijn generatie door zijn "betoverende" en "magistrale" uitvoeringen.

Zijn recente opname van César Franck's *Symfonische Variaties* met de Luxembourg Philharmonic onder leiding van Gustavo Gimeno verscheen in juni 2020 bij Pentatone en kreeg lovende kritieken. Zijn laatste soloalbum met een selectie uit Mendelssohns *Lieder ohne Worte* en uit Griegs *Lyrische Stukken*, werd door Gramophone uitgeroepen tot "Album van de maand" en genomineerd voor de 2020 Opus Klassik Awards in de categorieën "Solo-opname" en "Instrumentalist van het jaar". Als fervent kamermuzikant wordt Kozhukhin regelmatig uitgenodigd op de meest gerenommeerde festivals en werkt hij samen met artiesten zoals Janine Jansen, Jörg Widmann, Julian Rachlin, Vadim Repin, Leonidas Kavakos, Michael Barenboim, Vilde Frang, Renaud en Gautier Capuçon, het Jerusalem Quartet, het Pavel Haas Quartet, Elena Bashkirova, Radovan Vlatkovic, Emmanuel Pahud, Alisa Weilerstein, Nicolas Alstaedt, Julian Steckel en Pablo Ferrández.

Hij treedt regelmatig op met de beste orkesten ter wereld onder leiding van Daniel Barenboim, Sir Simon Rattle, Valery Gergiev, Vladimir Jurowski, Gianandrea Noseda, Paavo Järvi, Vladimir Ashkenazy, Jaap van Zweden, Thomas Dausgaard, Stéphane Denève, Jakub Hrusa, Vassily Petrenko, Kristjan Järvi, Emmanuel Krivine, Jaime Martin, Andrés Orozco-Estrada, Xian Zhang, Rafael Payare, Donald Runnicles, Vasily Sinaisky en Yuri Temirkanov.

Denis Kozhukhin werd geboren in Nizhni Novgorod (Rusland) in 1986 in een muzikale familie. Vanaf zijn vijfde kreeg Denis Kozhukhin pianolessen van zijn moeder. Nadien ging hij naar de Muziekschool van Balakirev waar hij studeerde bij Natalia Fish, en hij specialiseerde zich verder aan de Reina Sofia School of Music in Madrid bij Dimitri Bashkirov en Claudio Martinez-Mehner, aan de Piano Academy aan het Comomeer bij Fou Ts'ong, Stanislav Yudenitch, Peter Frankl, Boris Berman, Charles Rosen en Andreas Staier, en bij Kirill Gerstein in Stuttgart. De voorbije jaren trad Daniel Barenboim op als zijn mentor.

Programma

op piano:

Béla Bartók (1881-1945)

uit *Mikrokosmos, Sz. 107: Vol. V/138. Doedelzakmuziek*

Wolfgang Amadeus Mozart (1756-1791)

Adagio in b, KV 540

Ludwig van Beethoven (1770-1827)

uit *Bagatelles, op. 126: IV. Presto*

op klavecimbel*:

William Byrd (1543-1623)

The Bells, T. 442

Johann Sebastian Bach (1685-1750)

uit *Engelse Suite in a, BWV 807: VI. Bourrée*

Anthony Romaniuk (°1978)

Kora (improvisatie)

op Fender Rhodes:

Chick Corea (°1941)

Children's Song nr. 1

Johann Sebastian Bach (1685-1750)

uit *Engelse Suite in a, BWV 807: I. Prelude*

Anoniem (+/- 1400)

uit *Het Gruuthuse-Handschrift II: CVIII. Orlof Vrouwe, Ende Ic Moet Gaen*

* Italiaans klavecimbel van Detmar Hungerberg (2006) naar een anoniem Florentijns instrument in het Musikinstrumentenmuseum Leipzig (catalogus #89)

Anthony Romaniuk piano, klavecimbel, Fender Rhodes

op piano:

Johann Sebastian Bach (1685-1750)

uit *Engelse Suite in a*, BWV 807: I. Prelude

Federico Mompou (1893-1987)

uit *Musica Callada: XIII. Tranquillo*

György Ligeti (1923-2006)

uit *Musica Ricercata : VII. Cantabile, molto legato*

George Crumb (°1929)

uit *Makrokosmos : Vol. II/4. Twin Suns*

Dmitri Shostakovich (1906-1975)

uit *24 Preludes en fuga's: I. Fuga in C (met geïmproviseerde prelude)*

Toelichting

“De droom is niet te vergelijken met het onregelmatig weerklinken van een muziekinstrument, dat in plaats van te worden aangeslagen door de hand van een muzikant, wordt aangeslagen door een of andere uitwendige kracht. De droom is niet zinloos, niet absurd... Het is de vervulling van een wens.” Dromen, zo beschrijft Sigmund Freud in zijn baanbrekend boek *De Droomduiding*, reflecteren onze verlangens, wensen, ambities,... en confronteren ons met een opeenstapeling van beelden, geluiden, gedachten en gevoelens. Deze uiterst onvoorspelbare droomwereld weerspiegelt zich in het allereerste solo-album *Bells* van pianist Anthony Romaniuk. Tijdens dit recital brengt hij ons een selectie uit zijn album, zonder zijn oorspronkelijke wens op te geven: namelijk om een geheel te maken dat “niet alleen tijdsperiodes, maar ook genres en geografische grenzen overstijgt”. Het enige houvast dat hij ons meegeeft is het gebruik van twee muzikale ideeën die nauw verweven zijn met muziektradities overal ter wereld: de bourdon en de pedaaltoon.

Pedaaltonen zijn aangehouden tonen, vaak in de bas, waarboven of -rond de andere stemmen ver afwijkende harmonieën kunnen vormen. Ze duiken al op in Middeleeuwse liederen en gedichten zoals *Orlof, Vrouwe, Ende Ic Moet Gaen* uit het Brugse *Grwthuse-Handschrift*. Romaniuk vertrekt van deze melodie om er, net als een jazzmuzikant, nieuwe texturen en harmonieën rond te arrangeren. Bourdons zijn dan weer, zo licht Romaniuk toe, oorspronkelijk “bedoeld om de laagste boventonen van een bepaalde noot te benadrukken (de grondtoon en de kwint)”. De kwint boven de bas klinkt in onze oren zonder twijfel bijzonder vertrouwd want ze resoneert dagelijks mee bij het luiden van kerkklokken (niet voor niets wordt de grootste klok van een carillon de “bourdon” genoemd). *The Bells* van William Byrd is dan ook het kloppende hart van zijn programma waarin, “ondanks het ontbreken van echte harmonische sprongen, er toch een enorme verscheidenheid is aan ritmes en texturen”.

In de unieke droomwereld van Romaniuk gaan Oost-Europese volksmuziek (*Doedelzakmuziek* uit Béla Bartóks *Mikrokosmos*) en een Kora improvisatie (een kora is een soort West-Afrikaanse harp) hand in hand met delen uit de *Engelse Suite nr. 2* van Johann Sebastian Bach. Want ook deze muziek van Bach verwerkt het idee van de klok (het *Prelude*-thema dat bestaat uit een dalende kwint en stijgend octaaf) en pedaaltonen (in de *Bourrée*). Tegelijkertijd maakt hij uitstappen naar het *Cantabile, molto legato* uit *Musica Ricercata* van György Ligeti met haar “totale onafhankelijkheid tussen de linker- en rechterhand” en naar *Twin Suns* uit *Makrokosmos* van George Crumb met de vele “rauwe basakkoorden in volle kwinten”.

Romaniuk blijft verrassen met nieuwe ervaringen en wisselt Federico Mompou's unieke klanktafijl (*Largo metallico & Tranquillo*) en de "melodieuze onschuld" van de *Children's Song* van jazzpianist Chick Corea moeiteloos af met pianowerken van Beethoven en Mozart. Want ook in hun bagatellen, adagio's,... herkent hij het idee van klokken en pedaaltonen. De droom van Romaniuk gaat bovendien veel verder dan het louter combineren van verschillende stijlen in één programma. Door deze muziekwerken uit te voeren, te arrangeren of door te improviseren op enerzijds de Steinway-vleugel van Flagey, maar anderzijds ook op zijn eigen replica van een Florentijns klavecimbel en op de elektromechanische Fender Rhodes, zet hij onze traditionele luisterervaring op zijn kop. Symbolisch is de keuze voor een fuga van Dmitri Sjostakovitsj en de voorafgaande geïmproviseerde prelude om zijn recital af te sluiten: net als in een droom worden we zo geconfronteerd met ons verleden en onze verlangens, en "weerklinken in deze muziek de echo's van vele eeuwen en muziekculturen".

WALDO GEUNS

Biografie

Klavierspeler Anthony Romaniuk is gekend voor zijn voortdurende verkenning van een breed scala aan muzikale stijlen. Deze muzikale polyglot combineert zijn opleiding als klassiek pianist met zijn improvisatietalent en zijn passie voor jazz om de grenzen tussen de genres te laten vervagen. Hij studeerde piano in New York (Manhattan School of Music) en specialiseerde zich enkele jaren in de oude muziek (klavecimbel en fortepiano) in Nederland. Vervolgde verdiepte hij zich in de wereld van de improvisatie, de rock en de ambient elektronische muziek. Zijn klassiek repertoire reikt van Byrd, Bach, Beethoven, Chopin en Brahms (vaak op historische instrumenten) tot Ligeti, Crumb en hedendaagse muziek. Hij werkt regelmatig samen met violiste Patricia Kopatchinskaja en tenor Reinoud Van Mechelen, en is lid van Vox Luminis. Daarnaast werkte hij samen met cellisten Peter Wispelwey en Nadège Rochat, het Australian Chamber Orchestra, het Seattle Symphony Orchestra en de Deense rockband Efterklang. Hij trad op in belangrijke concertzalen waaronder de Wigmore Hall (Londen), Salle Gaveau (Parijs), Concertgebouw Amsterdam, Konzerthaus Berlijn, Bozar (Brussel), was te gast op het Menuhin Festival (Gstaad) en concerteerde in de Verenigde Staten en Australië. Zijn eerste solo-opname, *Bells*, verscheen in 2020 bij Alpha Classics en combineert het ‘klassieke’ repertoire met improvisatie waarbij hij de luisterervaring verbreedt aan de hand van niet minder dan vier verschillende toetsinstrumenten.

Biografie

Eve Beuvens wilde eerst contrabas spelen, maar vanaf haar dertiende koos ze resoluut voor piano. Ze werd al snel aangetrokken door jazzmuziek en volgde lessen bij Nathalie Lories. Ze behaalde een licentiediploma filosofie en studeerde vervolgens aan het Koninklijk Conservatorium van Brussel bij Diederik Wissels, John Ruocco, Kris Defoort, Garrett List en John Taylor (als Erasmusstudent in Keulen).

Met haar kwartet (met Joachim Badenhorst, Yannick Peeters en Lionel Beuvens) bracht ze in 2009 de veel gelauwerde cd *Noordzee* uit. Daarin ontpopte ze zich als cliché-vrije componiste en uiterst veelzijdig pianiste. Haar frisse en vloeiende muziek verraste de critici en verleidde het publiek met haar poëzie en intensiteit. Met haar groep nam ze deel aan een Jazz Tour van de Lundis d'Hortense in 2009, het "12 points festival" in Noorwegen in 2010, een Jazz Lab en een "Jazz Ahead" tour in Duitsland in 2011. Naast haar trio en kwartet is Eve ook thuis in andere genres en stijlen door haar samenwerkingen met groepen zoals het Cezarusz Gadzina Quartet, de Sidewinders, het Alex Beaurain Quintet,...

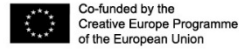
In 2013, ter gelegenheid van een carte blanche voor het Gaume Jazz Festival, stichtte ze het septet Heptatomic samen met Laurent Blondiau, Grégoire Tirtiaux, Sylvain Debaisieux, Benjamin Sauzereau, Manolo Cabras en Lionel Beuvens. Het album *Heptatomic* werd in september 2015 uitgebracht bij het label Igloo. De band speelde in de belangrijkste zalen van het land (De Bijloke Gent, Concertgebouw Brugge, Flagey Brussel,...) en werd uitgenodigd op Belgische festivals zoals Jazz in Luik, Tournai Jazz Festival,...) en in Frankrijk in Avignon (AJMI) en Cannes (Festival "Jazz sous les Bigaradiers").

Sinds 2010 werkt Eve Beuvens samen met de Zweedse saxofonist Mikael Godée in duo en als kwartet. De groep tourde doorheen Zweden en België en bracht het album *MEQ* uit bij het label Spookhuis in 2013. Hun tweede album *Looking Forward* verscheen in februari 2019 bij het label Igloo tijdens een Jazz Tour on Mondays in Hortense. De groep nam ook deel aan de Belgian Jazz Meeting waarna er concerten volgden in Marokko, Italië, Frankrijk....

In augustus 2018 kreeg Eve van het Gaume Jazz Festival de opdracht om een soloconcert voor te bereiden voor de editie 2019. Ze verdiepte zich in de beroemde albums voor piano solo van onder andere Herbie Hancock (*The Piano*), Thelonious Monk (*Solo Monk*), Keith Jarrett (*Live in Rio*), van Myra Melford, Paul Bley, Masabumi Kikuchi of Dollar Brand. De solocomposities die hieruit resulteren verkennen de vele klankpaletten van de piano en experimenteren met een harmonie van contrasten aan de hand van aangrijpende uitbarstingen en hartverwarmende melodieën.

flagey bedankt

Overheden

Sponsors

Mecenaat

DE HEER EN MEVROUW
BERNARD & PAULETTE DARTY

DE HEER
GEERT DUYCK

DE HEER
ARNAUD GRÉMONT

friends of flagey

& ANONIEME SCHENKERS

Mediapartners

BRUZZ

Knack

la 1ère

LE SOIR

LE VIF

friends of flagey

FELLOWS

Charles Adriaenssen, Bernard Darty, Paulette Darty, Diane de Spoelberch, Geert Duyck, Marc Ghysels, Frederick Gordts, Irene Steels-Wilting, Maison de la Radio Flagey S.A. / Omroepgebouw Flagey N.V.

GREAT FRIENDS

Patricia Bogerd, António Castro Freire, Anne Castro Freire, Bernard Claeys, Pascale Decoene, Marina de Jonghe d'Ardoye, Claude de Selliers, Patricia Emsens, José Groswasser, Charlotte Hanssens, Ulrike Hinfray, François Hinfray, Ida Jacobs, Patrick Jacobs, Peter L'Ecluse, Gerald Leprince Jungbluth, Nicole Labouverie, Virginie Louvois, Martine Renwart, Hans Schwab, My-Van Schwab, Pascale Tytgat, Christophe Vandoorne, Andreas von Bonin, Katinka von Bonin, FBCS BV

FRIENDS

Steve Ahouanmenou, Boudewijn Arts, Alexandra Barentz, Eric Bauchau, Joe Beauvuin, Marie-Anne Beauvuin de Voghel, Marijke Beauvuin, André Beernaerts, Mireille Beernaerts, Gaëlle Bellec, Véronique Bizet, Dominique Blommaert, Francis Blondeau, Anne Boddaert, Gauthier Broze, Nicole Bureau, Chantal Butaye, Aimée Capart, Catherine Carniaux, Marie Irène Ciechanowska - Zucker, Catherine Chatin, Robert Chatin, Anne-Catherine Chevalier, Jacques Chevalier, Marianne Chevalier, Angelica Chiarini, Andre Claes, Theo Compennolle, Philippe Craninx, Jean-Claude Daoust, Stefan De Brandt, Geneviève de Brouwer, Patrick de Brouwer, Francesco de Buzzaccarini, Olivier de Clippele, Sabine de Clippele, Brigitte de Laubarede, Alison de Maret, Pierre de Maret, Philippe de Meurs, Chantal de Spot, Jean de Spot, Gauthier Desuter, Sabine de Ville de Goyet, Sebastiaan de Vries, Agnès de Wouters, Philippe de Wouters, David D'Hooghe, Suzannah D'Hooghe, Frederika D'Hoore, Anne-Marie Dillens, Stanislas d'Otreppe de Bouvette, Amélie d'Oultremont, Patrice d'Oultremont, Jean Louis Duvivier, Bruno Farber, Catherine Ferrant, Isabelle Ferrant, Veronique Feryn, Henri Frédéric, Alberto Garcia-Moreno, Nathalie Garcia-Moreno, Hélène Godeaux, Claire Goldman, Serge Goldman, Christine Goyens, Philippe Goyens, Arnaud Grémont, Eric Hemeleers, Margarete Hofmann, Veerle Hüylebroek, Kathleen Iweins, Guy Jansen, Yvan Jansen, Patrick Kelley, Jeff Kowatch, Winifred Kowatch, Hervé Lefébure, Isabelle Lefébure, Vincent Magos, Nadine Manjikian - Vildé, Barbara Mayer, Jean-Louis Mazy, Christel Meuris, Lydie-Anne Moyart, Claude Oreel, Elisabeth Parot, Martine Payfa, Michel Penneman, Ingeborg Peumans, Marie Pok, Agnes Rammant, Jean-Pierre Rammant, Annemarie Retsin, André Rezsóhazy, Bénédicte Ries, Olivier Ries, Catherine Rutten, Isabelle Schaffers, Désirée Schroeders, Giuseppe Scognamiglio, Myriam Sepulchre, Sarah Sheil, Anne-Véronique Stainier, Jeannette Storme-Favart, Jan Suykens, Frank Sweerts, Dominique Tchou, Marie-Françoise Thoua, Danielle t'Kint de Roodenbeke, Jean t'Kint de Roodenbeke, Jelleke Tollenaar, Béatrice Trouveroy, Yves Trouveroy, Vanessa Van Bergen, Radboud van den Akker, Marie Vandenbosch, Els van de Perre, Marie Vander Elat, Stella Van der Veer, Paul Van Dievoet, Henriëtte van Eijl, Paul Van Hooghten, Marleen Vanlouwe, Frédéric van Marcke, Yvette Verleisdonk, Ann Wallays, Dimitri Wastchenko, Sabine Wavreil, Nathalie Zalcman, Folkert Zijlstra, Jacques Zucker, Clinimetrics

et tous ceux qui souhaitent garder l'anonymat / en diegenen die anoniem wensen te blijven